

▶อาหารสมอง

●**วรากรณ์ สามโกเศศ**
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

อยาประมาทเงินสดเป็นอันตราย เพราะเงินสดมีอายุภาพอันเนื่องมาจากความคล่องตัว ยิ่งการให้เงินสดอุดหนุนเด็กเล็กที่ยากจนโดยตรงแล้ว ยิ่งเกิดผลกระทบในด้านบวกมากดังที่มีหลักฐานจากประเทศอื่นๆ

สังคมไทยถือได้ว่าได้ไปไกลพอควรในการมีระบบให้ความคุ้มครองทางสังคมแก่สมาชิกซึ่งประกอบด้วย (1) การประกันสังคมแก่ผู้ใช้แรงงานที่เป็นระบบทางการ (2) การให้เงินเบี้ยยังชีพแก่ผู้สูงอายุ (3) การให้เงินกู้ยืมหมู่บ้าน และ (4) สาธารณสุขทั่วหน้า

ถึงแม้ว่าผู้ใหญ่จะได้รับความช่วยเหลือไปพอควรทั้งผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพแก่ผู้สูงอายุ 60-70 ปี 600 บาทต่อเดือน : 70-80 ปี 700 บาทต่อเดือน : 80-90 ปี 800 บาทต่อเดือน) และผู้อยู่ในวัยทำงาน (รักษาพยาบาลฟรี และมีเงินกองทุนประกันสังคม) แต่เด็กไทยที่ขาดแคลนยังได้รับความช่วยเหลืออย่างจำกัดอยู่มาก

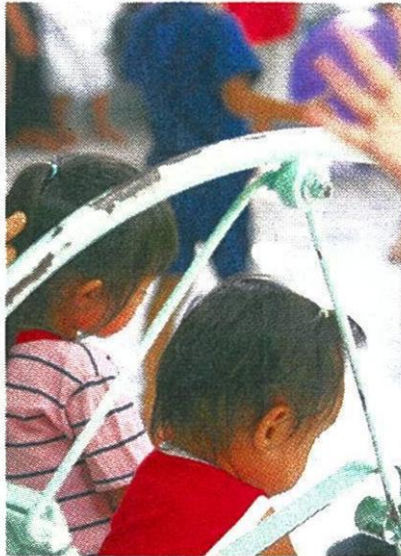
ในปัจจุบันนอกจากเด็กจะได้รับการศึกษาฟรี ได้รับเครื่องแบบ อุปกรณ์การศึกษาฟรี ซึ่งพอช่วยได้ในระดับหนึ่งแล้ว เด็กที่อยู่ในสภาวะเสี่ยง เช่น เป็น HIV / AIDS เด็กกำพร้า เด็กเร่ร่อน ฯลฯ บางส่วนได้รับเงินช่วยเหลือเป็นเงินสดโดยให้แก่ผู้ปกครองครั้งเดียว 2,000 บาทต่อคนต่อปีโดยกระทรวงพัฒนาสังคมฯ อย่างไรก็ตาม การให้เงินช่วยเหลือนี้เป็นไปตามเงินทุนที่มีในแต่ละปี ได้มีกฎเกณฑ์บังคับให้เป็นประจำโดยจัดสรรจากงบประมาณประจำปี

ปัจจุบันในหลายประเทศในโลกทั้งพัฒนาแล้ว เช่น อังกฤษ สิงคโปร์ ญี่ปุ่น และกำลังพัฒนา เช่น แอฟริกาใต้ บราซิล

เม็กซิโก ให้เงินสดโดยตรงแก่ผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอเช่นเดียวกับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในประเทศเรา โครงการเช่นนี้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีโดยเฉพาะเด็กที่พ่อแม่ขาดแคลน

งานวิจัยเรื่องเด็กในปัจจุบันพบว่าการเลี้ยงดูเด็กในวัย 0-6 ขวบมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเจริญเติบโตอย่างเป็นขั้นตอนต่อไป (หนังสือสำคัญตีพิมพ์ในปี 2000 ชื่อ From Neurons to Neighborhoods ให้หลักฐานสนับสนุนเรื่องนี้อย่างมาก) และการเลี้ยงดูที่ดีนั้นครอบคลุมเรื่องอาหารที่เพียงพอ สิ่งแวดล้อมที่ไม่ขัดสนเกินไป เวลาที่พ่อแม่มีให้แก่ลูก ความอ่อนโยน-ความรัก โกรธ-ความห่วงใย (LTC-Loving tender care) ฯลฯ ทั้งหมดนี้เห็นเรื่องเงินทองไปไม่ได้แน่นอน

เงินสดอุดหนุนเด็กขาดแคลน

เงินสดที่พ่อแม่ผู้ขาดแคลนได้รับจะสามารถช่วยสร้างปัจจัยซึ่งจำเป็นเหล่านี้ได้ในระดับหนึ่ง โดยเฉพาะในเรื่องอาหารและเวลา

**อย่าลืมน่ามนุษย์
มีโอกาสมีชีวิต**

**0-6 ขวบเพียงครั้งเดียว
มันไม่มีโอกาสหวนคืน
มาอีกเลย การลงทุน
ในช่วงเวลานี้คือการ
ลงทุนที่คุ้มค่าที่สุด**

ที่พ่อแม่พอเจียดให้แกลูก ไม่ต้องออกไปทำงานหาเงินตลอดเวลา บางคนอาจเถียงว่าเงินจำนวนนี้อาจ “ลงขวด” หรือเป็นเงินสุการพนันจนไม่ได้ช่วยลูกจริงจัง คงปฏิเสธไม่ได้ว่าอาจมีบ้าง แต่แน่นอนจะเป็นจำนวนที่มีน้อยกว่าจำนวนที่สร้างประโยชน์ ถ้าชีวิตเรามาแต่เอาตัวอย่างที่มีไม่มากมาเป็นกำแพงแล้ว เราคงไม่ต้องทำอะไรกันเป็นแน่

สำนักงาน UNICEF ประจำประเทศไทย ได้เสนอแนะเรื่อง Child Support Grant (CSG) เช่นนี้สำหรับประเทศไทยมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 2009 ข้อเสนอแนะก็คือภาครัฐควรให้เงินสดโดยตรงแก่ครอบครัวของผู้ปกครองที่มีรายได้น้อยกว่าเส้นความยากจน (มีอยู่ประมาณ 2.5 ล้านครัวเรือน) เดือนละ 600 บาทต่อเด็กหนึ่งคนตั้งแต่เกิดจนอายุ 6 ขวบ

จำนวนเงินที่ประมาณว่าต้องใช้ต่อปีหากใช้อัตราที่คือ 1,600 ล้านบาท หรือร้อยละ 0.02 ของ GDP เงินจำนวนนี้เทียบ

ไม่ได้เลยกับโครงการนำข้าวที่เสียหาย ปีละเหยียบแสนล้านบาท

เด็กไม่ใช่ขนาดของประเทศหากคือ
ปัจจุบัน ถ้าเราไม่ดูแลเด็กขาดแคลนในวัย 0-6
ขวบแล้ว เราก็จะไม่มีโอกาสมีอิทธิพลต่อเขา
ในช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดของชีวิตอีกแล้ว อย่า
ลืมนึกว่ามนุษย์มีโอกาสมีชีวิต 0-6 ขวบเพียง
ครั้งเดียว มันไม่มีโอกาสหวนคืนมาอีกเลย
การลงทุนในช่วงเวลานี้คือการลงทุนที่คุ้ม
ค่าที่สุด

คุณ Andrew Claypole หัวหน้า
ฝ่ายนโยบายสังคมของ UNICEF ประจำ
ประเทศไทยได้พยายามผลักดัน CSG มา
นานพอควรเนื่องจากเห็นความสำเร็จที่เกิด
ขึ้นในประเทศอื่น และเห็นว่าเป็นนโยบายที่
ท้าทายสำหรับสังคมไทย

ผู้เขียนเห็นว่ายอดเงินพันล้านบาทใน
บ้านเราในปัจจุบันนั้นเป็นสิ่งที่ไม่พูดถึงกัน
แล้ว เราคุ้นเคยกับตัวเลขหลักแสนและล้าน
ล้านบาท การลงทุนในตัวเด็กผู้ขาดโอกาส
ทั้งประเทศในอัตราที่เรามีปัญญาจ่ายได้
อย่างไม่ยากเย็นนั้นจะเป็นการลงทุนทาง
เศรษฐกิจที่คุ้มค่าอย่างยิ่งในระยะยาว

หากสาธารณชนสนับสนุน CSG และมี
การบังคับการจ่ายด้วยกฎหมาย โดยบรรจุอยู่
ในงบประมาณทุกปี สังคมเราจะประหยัดงบ
ประมาณในเวลาข้างหน้าได้อีกมากมายเพราะ
เด็กที่ได้รับความช่วยเหลืออย่างเพียงพอใน
วัยที่สำคัญ สมองจะเจริญเติบโตและมีโอกาส
เจ็บป่วยน้อยลงในวัยผู้ใหญ่

เราเสียเงินกันมากมายมาแล้วใน
โครงการประเภท “ต่อน้ำพริกละลายแม่น้ำ”
ถ้าเราจะเสียเงินเพิ่มขึ้นอีกไม่มากและไป
ลดที่เลอะเทอะลงเสียก็จะเป็นการลงทุนใน
ทรัพยากรมนุษย์ที่คุ้มค่าที่สุดและเป็นการ
ตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุดในเรื่องการใช้
ทรัพยากรการเงินที่ทุกสังคมมีจำกัด